

Vírusok és tévedések

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 15. szám, 2020. április 9.

Mihályi Péter professzor, egészségügyi és általános közgazdász jókora tudományos igényű dolgozatot kanyarított az *ÉS* 2020. március 13-i számában, *Élet és koronavírus* címmel. És még nagyobbat az április 3-i számban, *Élet a karanténban* címmel. Én orvos vagyok, illetve sebész, tehát a közgazdasághoz keveset értek, azonban Mihályi professzor szintén nem polihisztor, és bármennyire sokat forgolódott az egészségügyben, az nem várható el tőle, hogy orvosként gondolkozzék, azaz a mindennapi praxis tapasztalatai alapján foglaljon állást orvosi tevékenységről, egészségügyi intézkedésekről, a „magyar egészségügy” készletléti állapotáról. És ő se várja el ezt saját magától! Maradjon a kaptafánál, és egészen briliáns dolgok jutnak majd eszébe, mint például az április 3-i írás második része, amely a legfontosabb kérdésre ad releváns feleletet: mi lesz a gazdasággal (az életünkkel) a járvány után.

Első cikkének indító gondolata az volt, hogy a világ egyetlen országának egészségügyi ellátó rendszere sem lehetett felkészülve a koronavírus-járványra. Szerinte azért, mert ilyen még nem volt, és elképzelni sem lehetett, hogy valaha lesz. Ez szerintem a dolgok teljes félreértése, de minimum költői túlzás. Saját (szerintem tehát téves) állításából azt következteti a szerző, hogy a „magyar egészségügy” eddig helyt állt. Mihályi professzor nem teszi hozzá, hogy miben álltak helyt, hiszen igazi járvány még most sincs, amikor (április 4-én) e sorokat írom. Az biztosan nem felel meg a valóságnak, hogy nem várhatta volna felkészültebben az ország a járványveszélyt. Nincs egészségügyi minisztérium, nincs felelős járványügyi hatóság, az orvosi alapellátás romokban hever. Nincs a kormányzat mögött hozzáértő és felelős szakembergárda. Nincs értelmes és hiteles tömegtájékoztató. Így sikerült elmulasztani a járványtan alapszabályai szerint kötelező intézkedéseket, amelyeket legkésőbb január végén meg kellett volna hozni: a légiforgalom azonnali és teljes leállítását, az egészségügyi dolgozók részére védőfelszerelések beszerzését, továbbá a vírusfertőzés diagnosztizálását biztosító laboratóriumi tesztek. Ha ez megtörténik, a felkészületlen egészségügyet legalább nem fegyvertelenül kergetnék a harcba. És lenne mit megszervezni, a fejtelenség kialakítása helyett. A lélegeztetőkészülékek ügyében folyó siralmas balfácánkodás külön fejezet. (Erről Balla Gábor írt az április 3-i Visszhang rovatban.)

Az első írás (egyébként kitűnő) gazdasági részének végkövetkeztetése nagyon meglepett: Mihályi a kormány példás helytállását méltatja. Ez magáért beszél, én nem is akarom kommentálni, csak megjegyzem, hogy igazi járvány még nincs, de munkahelyek tízezrei már szünetelnek, ki tudja, meddig, alighanem végleg, és egy euró már 370 forint is volt (lesz több is). Ha bölcs vezetőnk (és a hat pár rendőrcsizma törzs meg a tíz laikus bizottság) legalább a kommunikációban kicsit törekedett volna a korrektségre, jobban éreznénk magunkat. De nem törekedtek. A maszkügyi kommunikáció félelmetes felelőtlenységét próbálja elemezni Mihályi Péter (a második COVID-19 cikkben), a tőle megszokott matematikai logikával, ami itt nem működik. Világos és követhető tanácsokra van szükség. Maszkügyben nem kérdés, hogy ha viselünk maszkot, abból senkinek nincs baja, ha nem viselünk, akkor abból baj lehet. Ha csak egymilliomod tízezrelék a valószínűség a bajra, az is egy ember élete. Lehet az enyém vagy az övé. Ha nincs elég maszk, akkor nem ostoba emberek mellébeszélését, hanem Munkácsy Mihály *Tépécsinálók* című képét kell mutogatni.